

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en genfremsættelse. Lovforslaget er senest fremsat i folketingsåret 1990-91 (2. samling). Der henvises til Folketingstidende 1990-91 (2. samling), forhandlingerne sp. 1842 og 4031 og tillæg A sp. 3313.

Danmark er ikke større, end at primærkommunerne og staten kan overtage amtskommunernes nuværende opgaver og løse dem, eventuelt i fælleskommunale enheder. De opgaver, der ikke kan klares lokalt, må løses af centraladministrationen. Det er kun at skabe ekstra, goldt papirarbejde at opretholde den amtskommunale sektor, der er et overflødigt og kunstigt mellemlid.

Vedtages lovforslaget, må der selvsagt opgave for opgave tages stilling til, hvilke myndigheder der skal overtage amtskommunernes nuværende opgaver.

Forslagsstillerne forudsætter, at regeringen i så fald fremsætter de nødvendige lovforslag om lovændringer som følge af vedtagelsen.

Forslagsstillernes foreløbige tanker, som ændringerne skal bygge på, er følgende:

Sygehusvæsenet beslaglægger over halvdelen af de samlede amtskommunale udgifter.

Sygehusene bør være selvstyrende under sundhedsministerens overordnede ledelse. For patienter, der venter på plejeforanstaltninger i hjemkommunen, betaler kommunen sygehusholdet. Fra sundhedsministerens side bør der tilstræbes en jævn fordeling af lokale sygehuse, og store mastodontsygehuse bør undgås.

Erfaringer har vist, at udlægningen af særforsorgen til amtskommunerne var en fejltilstand, og Fremskridtspartiet stemte da også i sin tid imod udlægningen.

Forslagsstillerne ønsker derfor hurtigst muligt at føre særforsorgen tilbage til staten. En stor del af det personale, man havde til administration af særforsorgen, er blevet siddende i Socialministeriet, og nyt personale er ansat i amtskommunerne. Nu har man i vid udstrækning dobbelt så meget administrativt personale som tidligere til at varetage samme opgave, uden at de handicappede og sindslidende derved har fået bedre kår – tværtimod.

Henvielse til plejefamilier, døgninstitutioner, bofællesskaber og andre foranstaltninger ved fjernelse af børn fra hjemmet kan varetages af kommunerne alene. De sociale udvalg i kommunerne har i forvejen tilsynspligten med børn fjernet fra hjemmet, og de er også tættest på den enkelte familie.

I det omfang privatisering ikke kan finde sted, kan de nuværende amtskommunale trafikkselskaber drives som fælleskommunale enheder, idet forslagsstillerne dog mener, at en privatisering af busruterne vil være langt den billigste løsning.

I vejsektoren er det efter forslagsstillernes opfattelse mest praktisk at lade Vejdirektoratet i samarbejde med Landsplanafdelingen i Miljø- og Energi ministeriet og de berørte primærkommuner overtage alle anlæg af de overordnede forbindelsesveje og således ikke blot tage sig af de egentlige motorveje. Alle øvrige veje kan kommunerne udmærket tage sig af, om fornødent i samarbejde med hinanden og med Vejdirektoratet til at formidle og rådgive samt afgøre tvistigheder, hvor dette undtagelsesvis måtte være nødvendigt.

De alt for mange og besværlige miljøforanstaltninger, amtskommunerne tager sig af, kan fordeles på samme måde som med vejsektoren.

De offentlige gymnasier bør være statsskoler. Folkeskolespørgsmål kan primærkommunerne selv klare, til dels i samarbejde med Undervisningsministeriet.

Fremskridtspartiet ønsker ikke skatteydermidler anvendt til alle mulige foreningsspørgsmål og andre særinteresser eller til fritidsundervisning eller direkte støtte til kulturlivet som teaterordninger, musikliv osv. Når denne anvendelse af skatteydermidler bortfalder, behøves der selvsagt ingen administration på dette område.

De mange forskellige sektorplaner, amtskommunerne hvert år udarbejder (næsten én daglig), kan spares.

De amtskommunale udgifter er steget enormt siden 1987.

Hvor de amtskommunale drifts- og anlægsudgifter i 1987 var ca. 39 mia. kr., var de i 1993 steget til ca. 53 mia. kr. (Budgettal 1995: 55 mia. kr.). Amts-